

Тя бѣше безъ шапка, наметната леко съ нѣкакъвъ шалъ, треперѣше отъ нощния хладъ, или отъ тревога. Коситѣ ѝ падаха върху очитѣ, държеше се плахо, въ тъмнината се очертаваше безкрайно нѣжниятѣ ѝ профилъ. Гласътѣ ѝ трѣпнѣше отъ вълнение, а немирнитѣ коси и тъмното криеха изобилнитѣ сълзи на очитѣ. Тя плачеше и изнемогваше въ мжката да скрие това отъ мжжа. Той притвори вратата, обгърна главата ѝ съ дветѣ си рѣце и я цѣлуна.

— Сега иди си.

И веднага се разтревожи.

— Господи! Какъ ще си отидешъ сама. Защо вършишъ такива лекомислия!

Тя се освободи отъ прегръдката му, загърна се съ шала.

— Не се безпокой, улицитѣ сж съвсемъ пусти. Само за нѣколко минути ще изтичамъ до кжщи. Ася, ти кога ще си дойдешъ?

— Чакай ме утре по обѣдъ. Нали ти казахъ вече.

— Ахъ! така ме е страхъ за тебе! Ася, не можешъ ли да се откажешъ?

Последнитѣ си думи произнесе така, каточели дълго ги е задържала, може би, се е срамувала отъ тѣхъ, и сега, на прага на най-голѣмо отчаяние, тѣ се откъснаха отъ сърцето ѝ. Но се опомни бързо и преди той да възрази, заговори:

— Не. Не. Не ме слушай. Охъ, не съмъ малодушна, азъ зная защо си тука и разбирамъ колко глупави сж молбитѣ ми.